

Bulutlarımın Yoğun Dipsiz Göleti

– ADEM EFİLOĞLU · 23 Şubat 2026

BULUTLARIMIN YOĞUN DİPSİZ GÖLETİ

//Vakit gece yarısı dertleniyorum kendimce //
Hayat denen armağanla cebelleşiyorum
Hüzün mü hep ?
Gözyaşı mı?
Ömrümün deminde asılı kalan ayrıcalığım !

Şimdi, diline sus sürülmüş şehrimden güvercinler uçuruyorum.
Pençelerine emanet ettiğim mektuplarım,
Aşsın uzak diyarları... Aşsın !
Gözyaşım sulasın gönül gözümü

Kızılca kıyamete gebe harabe kentimin caddeleri
İsyandar parmaklara dolanmış duman duman
Haydi! çek beni karanlıklarının içine kadın !
Sitemlerini ciğerimde soluyayım
Kıyılarıma mahşerinin dalgaları vursun
Ben sahipsizliğimi savurayım Cudi'nin bahtı kara rengine

Antik bir çağın feryatları yükseliyor kulağımda
Cenkleşiyor aklımda devrik cümleler
Dilimde kuru kalabalık söylemler.
Çekiyorum kılıcımı kınından
Meydan okuyorum tüm karamsarlıklara
Saçıldığım sokaklardan topluyorum
Param parça hallerimi
Sadaka niyetine bırakıyorum
Gönlümdeki üç beş fukara köşeye
Sen hala sekiz fersah uzaktasın Dicle'ye

Ve yine ateşine atıyorum kendimi Nemrut'un
İbrahim olup doğmak için yeşilliğinden
İçimdeki meleklerle yüzleşiyorum sonsuz ihtimaller de.
Sonra, serin bir hûşû dokunuyor senin gözlerinden

Bulutlarımın yoğun dipsiz göletine
Harran'a eş koşuyorum gözlerimi
Nuh'dan beri böyle tufan görmedi kimse!

Duy ! Ey Kadın!
Sana yanıyorum yine
Babil'in Asma Bahçelerinde
Baş döndüren hızına yetişmek için zamanın
Ümitlerimi, en iyicil yanlarına asıp kurutuyorum

Şimdi hasat zamanı diyor içimdeki ses
Ben aldırmiyorum
Pegasus'a bindiriyorum hayallerimi sana varmak için
Sessiz iklimlerimden koştüğüm limanında
Külümden artakalanlar yıkayacak cesedimi
Ben dolunay esrarında saklayacağım suretini

Vakit hesap soruyor
Ben
Ben susuyorum...
Yığılıyorum /sığılıyorum heybetimin üstüne
Cudi dağı aydınlanmak üzere...

Âdem Efloğlu
2009